

VERŠOVANÉ POHÁDKY

2

František Tylšar

Veršované pohádky 2

František Tylšar

Jahodový básník

**Tuto knihu věnuji svému prvnímu
vnoučeti
Janu Gabrielovi Bílkovi.**

MILÍ ČTENÁŘI

Zavzpomínejme společně na dobu dětských let, kdy nás veršované pohádky provázely téměř na každém kroku. Kdo by neznal například Hrubínovu veršovanou pohádku Paleček a jeho kamarádi, nebo Kuřátko a obilí. I po letech si vybavíme alespoň základní verše.

Ano, za našich „mladých“ časů patřila pohádková poezie ke koloritu dětství. Ale co dnes? Co naše děti a vnoučata?

Klasické pohádky se knižně vydávají po tisících, avšak ve veršované podobě je jich jako šafránu. Ani všemocný hledač Google jich o nic víc nenabídne.

Proto jsem napsal tuto knihu, která přináší osm nových příběhů. Jsou to příběhy dnešní doby, která skrývá ještě mnohá tajemství. Pohádkové bytosti i obyčejní lidé

vám v nich na svých osudech přiblíží častá úskalí života a přinášejí praktická ponaučení. Dozvíme se, že poctivá práce je víc než kouzla, že ani bohatství není nejlepší cestou ke štěstí, a mnoho dalších moudrostí. Stačí jen pozorně číst nebo poslouchat.

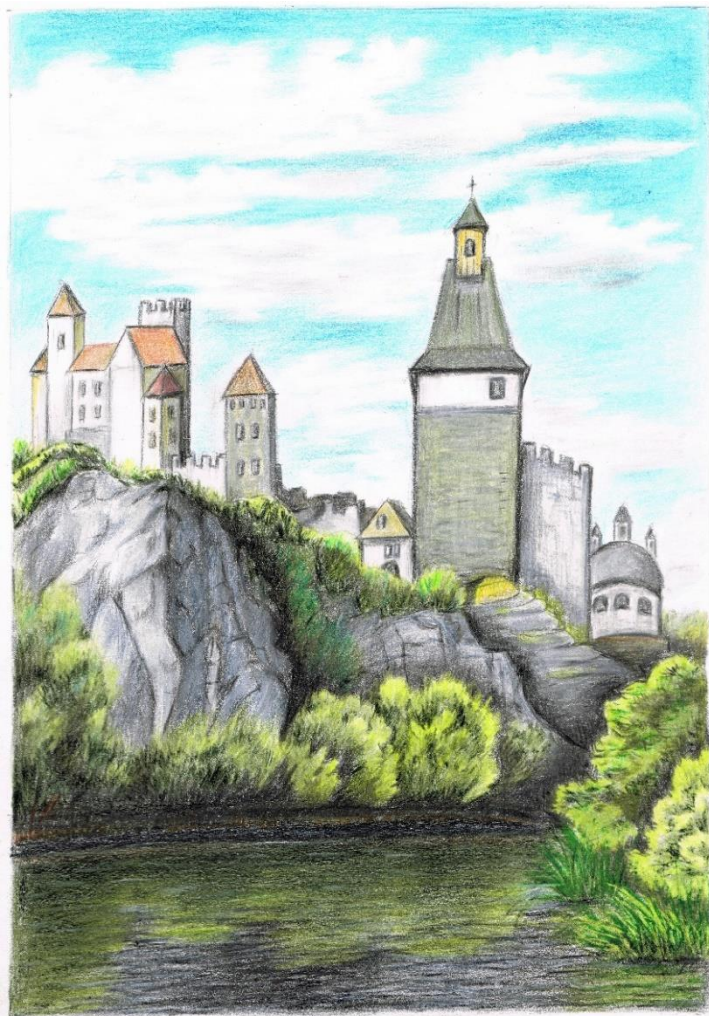
A pokud se vám pohádky zalíbí, můžete si na e-mailu profandu@seznam.cz objednat i jejich první díl, který obsahuje dalších šest.

Přeji příjemné čtení a hodně radosti.

Váš

Fanda ☺ Tylšar

POHÁDKA O ZTRACENÉM SNU

V jedné daleké, předaleké zemi,
která je tak veliká,
že sever chodí závějemi
a jih do stínu utíká,
žil jeden malý, chudý chlapec.
Jak rád by se schoval za pec
a oddával se dětským hrám!
Však sirotek byl na vše sám.
Bez cíle se toulal světem...
Do služby ho nechtěli,
že je slabý, věděli.
Kdo by dával práci dětem?
Potloukal se ze dne na den,
nejvíc se přátelil s hladem...

II

Občas něco ukradl si,
občas něco lidé dali.
Však častěji ho, jako vosy,
ze vsi s velkým křikem hnali...
Ten chlapec ale zvláštní byl,
sny ze všech nejhezčí snil.
O tom, že je rytíř smělý,
který dobývá kraj celý,
nebo srdce krásné víly...
Sen příběh o dívkách splétá
a o všech pokladech světa,
každou noc a každou chvíli...
Rád byl bohatýr či král,
který lidem pomáhal...

III

A když přišel další den,
vstával šťastný, spokojený...

Těšil se na nový sen,
co v pohádce život mění...

Až jednoho dne zvečera
k divným břehům jezera
s černou vodou zavítal.

Zvláštní palác tady stál...

A protože byl unavený,
hned na dveře zaťukal...

Starý zámek zaskřípal,
otevřel pán urozený...

Smutné modré oči měl,
ptal se chlapce, co by chtěl...

IV

Burka, tak se jmenoval
náš hrdina mladý,
povídal, že moc by stál
o to, zůstat tady.
Za nocleh a jídlo chudé,
že tu věrně sloužit bude...
A pán, co ve dveřích stál,
s úsměvem ho pozval dál...
Chlapec jídlo přichystal,
a že pán byl spokojený,
skvělou chutí naladěný,
ke stolu i Burku zval.
A pak, ač se smutkem chvěl,
divný příběh vyprávěl...

V

O tom, že dřív nebýval
mocný ani bohatý.
Ze dne na den přežíval,
šaty samé záplaty...
Však dívka ho měla ráda.
Oči jako čokoláda,
trochu chytrá, trochu hezká,
takovou nepotkáš dneska...
A jak k ní velkou láskou vzplál,
a jak chudou svatbu měli.
Spoustu dětí spolu chtěli,
život nádherný se zdál...
Budoucnost si plánovali,
pak se vlastním plánům smáli...

VI

Byli chudí, ale šťastní
a štěstí jim radost přálo
víc, než těm, co zámky vlastní,
až se jednoho dne stalo
něco velmi zvláštního...

U jezera tamního
mnohem dříve, než je zvykem,
zašlo slunce nad lesíkem...

Hladinu, co modrá byla,
stejně rychle jako zemi
černoucími závějemi
temná mlha zaplavila...

A v té samé hodině
po ztemnělé hladině...

VII

přišel velmi zvláštní pán...
Sotva nohou na břeh vstoupil,
zjevil svůj obchodní plán
o tom, že by prodal – koupil
cokoli, co bude k mání...
Je obchodník, tedy shání
vše, s čím se dá obchodovat
- koupit, vyměnit či prodat...
Tehdy mu řekli, že nemají nic
než spoustu snů a plánů,
které rozplynou se k ránu,
když vstávají slunci vstříc.
A on na to, že sny koupí,
když prodají – neprohloupí...

VIII

Budou mocní, bohatí,
čekají je tučné dny.
Jistě se to vyplatí...
A tak prodali své sny.
Nic o životě nevěděli,
natož to, že naletěli...
Však brzy se jim poštěstilo,
našli jeskyni, kde bylo
drahokamů, šperků, zlata,
peněz, kam ses jenom hnul.
Bůh mamonu je ovládnul...
Mysleli, že štěstí chvátá
rychlým krokem k jejich domu,
naopak však bylo tomu...

IX

Velký palác postavili
na temném jezerním břehu.

Služebnictvo pořídili,
měnili se v jednom běhu.
Čím víc zlata, drahokamů,
tím víc propadali klamu,
že celý svět mohou mít,
když mají čím zaplatit.

A postupně zjišťovali,
ve svém zámku mnoha věží,
že jim mívá a mívá záleží
na tom, koho milovali.

Až jednoho dne znenadání
naše hnědooká paní

X

velký kočár přikázala
zapřáhnout a naložit.
Bohatství si s sebou vzala,
a že bude jinde žít.
Že chce tam, kde víc je lidí,
tady ji už neuvidí.
Poté, jako pára bílá,
navždycky se vytratila...
Aby to nebylo málo,
jak švihnutím proutku zlého,
mocného a kouzelného,
zlato rychle ubývalo.
Bohatství, co v truhlách bylo,
pomalu se vytratilo...

XI

Služebnictvo (asi strachy)
rozprchlo se bůhví kam...
A když došly všechny prachy,
najednou byl v domě sám...
Sám v ohromném paláci
musel vzít zas za práci,
aby v krbu oheň plál,
aby na stůl jídlo dal...
Zvěře v lesích dosti bylo,
a tak neznal bídu, hlad.
Měl i svůj dům, skoro hrad,
však štěstí se nevrátilo...
Mnohý řek' by: „Život slastný“.
On však nikdy nebyl šťastný.

XII

Burkovi přišlo pána
se smutnýma očima líto.
Náprava by vykonána
měla být, i blázen ví to...
„Postavme vor,“ navrhnul hned:
„Přeplujme, než přijde led,
jezero dřevěným vorem,
s větrem v zádech. Za obzorem,
v dáli tam,
kde končí voda,
kupec čeká, sny zpět prodá.
Štěstí a láska vrátí se k vám...”
Pán však jen dál v okna hleděl,
Burkovi tiše odpověděl:

XIII

„Mám tě, chlapče, hodně rád.
Jsi na světě jediný,
kdo by mi chtěl pomáhat.
Však iluze a vidiny
jsou ve tvé mladé hlavě jen.
Copak se dá najít sen?
Jak jsem řekl – mám tě rád!
Pojďme ale raděj spát.“
Té noci měl Burka sen.
Hnědooká paní, milá,
ho v něm sama navštívila.
Hlasem jemným jako fén,
jako by ho pohladila,
když na něho promluvila:

XIV

„Burko, když jsi jediný,
kdo může svou pomoc dát,
potom jsi i povinný
dobrý skutek udělat...”
Ráno, sotva Burka vstal,
do práce se s chutí dal.
I pán, vida jeho píli,
přidal k dílu svoje síly...
Pět týdnů na voru dřeli,
hezky kládu ke kládě,
stále v dobré náladě...
Šestý týden, když už měli
spuštěný vor na jezeře,
povídá pán u večeře:

XV

„Vor je připoutaný k molu,
dlouhá cesta na nás čeká.

Zítra odrazíme spolu
od břehů až do daleka.
Stejnou loď i jídlo mám,
kdo je chudý a kdo pán?
Neříkej mi víc už „pane“
ale prostě Radovane!“

Jak přátelé plavili se
přes dva týdny na té lodi.
Tak to už na světě chodí,
veslovali, snažili se.

A když zemi uviděli,
velikánkou radost měli...